

8

Tomášek

ZPRAVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Motto:

„Že jsi mě viděl, věříš.“

Jn 20,29

Úvodní slovo

Také měsíc květen, který máme před sebou, nám nabídne více příležitostí k tomu, abychom mohli přinášet ovoce víry. Je před námi farní pout', na kterou vás srdečně zvu. Někteří z nás se vydají na zakončení Středoevropských katolických dnů do Mariazell. Jiní nabídnou Bohu i nám své služby v evangelizaci a svědectví o Ježíšově radostné zvěsti i své zkušenosti s Boží přítomností v lidských osudech.

A v závěru měsíce nás čeká ve farnosti o Svatodušních svátcích biřmování těch, kteří se druhým rokem připravují na přijetí této svátosti křesťanské dospělosti. Právě za ně vás chci poprosit o modlitbu za dary Ducha svatého. Je velmi důležité, abychom kolem nich vytvořili společenství modlitby jako v obcích prvních křesťanů, neboť jen tak můžeme očekávat nové vylití Ducha na nás, Ježíšovy učedníky. A v modlitbě také projevujeme vděčnost Pánu za vše, čím nás obdaroval.

Váš farář Petr Vrbacký

Informace

Aktuální dění ve farnosti

• Farní pout'

V sobotu 8.května Vás VŠECHNY zveme na farní pout' na Vranov. Sejdeme se v 9.00 na konečné autobusů v Útěchově. Autobus pro ty, kteří si netroufají jít z Útěchova na Vranov pěšky, bude přistaven v 10.45 u našeho kostela. V 11.30 bude na Vranově mše svatá. Po ní bude malé posezení s pohoštěním. Příspěvky na společný stůl, budeme vybírat na srazu a poté je odvezeme na Vranov autem. Těší se na Vás Vaši kněží a pořadatelé.

Doprava na sraz pro pěší do Útěchova Autobus 57 Zastávka Merhautova 8.23, poté v 8.38 s přestupem v Soběšicích na 43. Autobus 43 Královo pole nádraží 8.41, poté v 8.26 s přestupem v Soběšicích na 57.

Rozhovory

Naše farnost je tak velká, že není možné, abychom se všichni osobně znali. Často známe někoho od vidění, s úsměvem se zdravíme jako znamení farní soudržnosti, ale jinak o sobě nevíme vůbec nic. Mnohdy se však ani nepotkáváme, neboť někteří jsou „devátáci“, jiní „jedenáctníci“ apod. Snad by nebylo špatné představit v Tomáškově i pár namátkou vybraných farníků.

Povídání s Renatou Nantlovou, MAMINKOU ČTYŘ CHLAPCŮ A JEDNÉ HOLČIČKY by mohlo klidně navazovat na článek z minulého čísla nazvaný „Věřte s věřícími“.

Zdravím Tě, Renato. Byla velká rodina vaším přáním nebo tomu prostě chtěl Bůh?

Mít velkou rodinu je pro mě krásné poslání, o kterém jsem vždy snila. Společně s manželem budujeme naši rodinu, abych mohla být s dětmi doma a plně se jim věnovat. Stojí to značné úsilí, hlavně manžela, protože ten většinu času tráví v zaměstnání, přestože by byl raději s námi.

Co vám přináší velká rodina? S čím se naopak potýkáte?

Dnešní doba velkým rodinám příliš nepřeje, ale důležité je, že nám přeje Bůh. Je to možná odvážné tvrzení, ale opravdu to tak cítím. S každým dítětem do naší rodiny přijde více lásky, radosti, naplnění. Očekávání a narození každého nového človíčka je nádherný zážitek – jak pro nás tak i pro děti nadšené z miminka, z jeho vývoje, z úsměvu, z jeho zapojení do rodiny. Také to děti vychovává. Mají v sobě spoustu lásky a dokáží být velmi nenáročné. Mít více dětí není podle mne o penězích, jak si mnozí myslí. Samozřejmě, že ani pro nás nebylo vše vždy jednoduché. Zažili jsme i těžké chvíle, které se hůře přijímaly. Např. naši první tři kluci jsou v ročním odstupu po sobě a my jsme měly obavy, jak to zvládneme. Bydleli jsme tenkrát v podnájmu, financí se nám nedostávalo, teprve jsme začínali. Visel nad námi velký

otazník, jak vše dopadne, ale děti jsme bez váhání přijali. Bůh nás nezklamal. Dal nám všechny nutné prostředky a naše zkušenost je, že nás Bůh nikdy neopouští, jen si člověk nesmí myslet, že si může v životě vše naplánovat. Přichází i různé životní zkoušky a teprve s odstupem času zjišťujeme, jak je Bůh prozíravý.

Ani ty jsi neměla děti jen tak „zadarmo“. Vzhledem k tvému zdravotnímu stavu zde bylo určité riziko.

Ano, od dětství mám jen jednu ledvinu, to však není důvod být bez dětí. Po narození prvního syna už jsem věřila, že vše půjde dobře.

Co řekneš na závěr?

Každý den se spolu modlíme a děkujeme Bohu za to, co nám dává, že se o nás stará. Chtěla bych popřát všem mladým manželům, aby měli sílu a odhodlání pro velkou rodinu, pokud se k tomu cítí povoláni. I v dnešní době je to dobré a krásné. Pokud by měli pocit, že to sami nemohou zvládnout a nemají – stejně jako my – možnost využít pomoci babiček, až je to neodradí. My si vzájemně pomáháme s kamarádkami, které mají také malé děti. Vozíme děti ze školy do různých kroužků střídavě. Od chvíle, co se nám narodilo páté miminko, je to sice víc na kamarádkách, ale ony si jen pochvalují získávání větších pedagogických zkušeností. Jsem ráda, že to funguje a je to fajn. Nemějte proto z větší rodiny strach, modlete se a prostě a Bůh vám dá, co potřebujete.

Nastala chvíle na představení dětí – udělají to samy.

Nejstarší syn: Jmenuji se Jakub, je mi 9 let a chodím do třetí třídy. Na vysvědčení jsme měl samé jedničky. V naší rodině se mi líbí, všichni jsou na nás hodní, mamka o trochu hodnější. Když jí řeknu, aby uvařila krupicovou kaši, tak mě poslechne. Je nás 7 a chtěl byl ještě dva bráchy. Mimino Lukášek se mi líbí, protože se furt usmívá.

Druhý v pořadí: Jmenuji se Ondra, je mi skoro 9 let, chodím do druhé třídy, mám svou rodinu rád.

Třetí syn: Jmenuji se Honzík, je mi sedm a půl a chodím do druhé třídy s bráškou Ondrou. Jsem rád, že se nám narodil Lukášek a že to máme doma hezky zabydlené. A že jsem dostal samé jedničky na vysvědčení. Chtěl bych „abysme“ měli ještě jednu holčičku.

Dcera: Jmenuji se Anička, mám 4 roky. Chtěla bych sestřičku, abych jí mohla umývat hlavu ve vaně a půjčovat hračky.

Nejmladší Lukášek: Eéééááá

Otec rodiny byl v práci.

Děkuji za rozhovor a přeji vám Boží požehnání.

Jarka Cýrusová

Následuje rozhovor s paní Janou Janků, který je svědectvím, jak různorodé jsou dary a poslání, jež pro nás náš dobrý Otec připravil.

Z Farní charity

VÁŽENÍ PŘÁTELE,

V minulých několika ročnících „Tomáška“ jsme vás informovali o hlavních projektech Oblastní charity Brno. Seznámili jsme vás s náplní práce a posláním Domova sv. Markéty pro matky s dětmi v tísní“, „Domova pokojného stáří“ na Kamenné ulici. Další projekt, o kterém jsme psali byla EFFETA pro lidi s mentálním postižením a autismem“, potom „Denní a přechodný pobyt“ na Strnadově ulici pro staré lidi, kteří se o sebe nemohou postarat. Posledním projektem Oblastní charity Brno, o kterém jsme vás informovali bylo „Chráněné bydlení sv. Michaela“ pro lidi s mentálním postižením a autismem.

Podle našich možností z vašich finančních příspěvků na tyto projekty přispíváme. V lednovém čísle „Tomáška“ jsme pro vaši informaci uvedli přehled částek peněz, kterými jsme tak učinili v uplynulém roce 2003.

Pozornému čtenáři či čtenářce určitě neuniklo, že jsme něco peněz zaslali též „Sdružení pěstounských rodin“. Bylo to po konzultaci s panem farářem a na jeho doporučení. „Sdružení pěstounských rodin“ (SPR) vydává čtvrtletník „Průvodce náhradní rodinnou péčí“ a díky tomu máme možnost se s jeho prací seznámit. Při čtení jednotlivých čísel se nestácíme divit, jak rozsáhlou, náročnou a zá-

služnou vpravdě charitativní činnost SPR už téměř 10 roků dělá.

Na stránkách „Tomáška“ vás chceme v následujících číslech na pokračování s prací SPR seznámit. Se souhlasem hlavního představitele Ing. Miroslava Opatřila budeme přetiskovat z „Průvodce“ základní informace o „Sdružení“ a o jednom ze čtyř projektů této organizace, to jest o projektu „Dům na půli cesty“.

SDRUŽENÍ PĚSTOUNSKÝCH RODIN vzniklo v roce 1995 jako nestátní nezisková organizace. Postáním sdružení je: podporovat stávající a nově vznikající pěstounské rodiny, pomoci sociálně i zdravotně znevýhodněným dětem nalézt novou rodinu a napomáhat rozvoji náhradní rodinné péče tak, aby co nejméně dětí muselo žít v ústavech, nabídnout sociálně a zdravotně znevýhodněným dětem inspirativní a hodnotné vyplnění času, zajistit pro mladé lidi odcházející v 18 letech z dětských domovů bydlení a práci v Domě na půli cesty
(pokračování příště)

Slovo nemocným

Poklad máme v hliněných nádobách, aby bylo jasné, že tato nesmírná moc je Boží a není z nás.

2 Kor 4,7

Každý člověk ví, že lidský život je těžký. My si však jeho tíhu nejvíc uvědomujeme, když jsme nemocní a nebo když na nás doléhá stáří. V té době má

každý víc času, aby přemýšlel o sobě, o druhých a o všem, co během svého života prožil. Uvědomuje si také, že se mění jeho schopnosti a že to, co pro něj dřív bylo snadné. Mu dělá velké potíže a vyžaduje mnohem víc času. Často si v té době každý uvědomuje, že to, co pro něj bylo snadné, není schopen bez cizí pomoci zvládnout. Tehdy každý ocení, když má ve své blízkosti někoho, na koho se může spolehnout, kdo moc nemluví o tom, co dělá, ale jedná, jako kdyby to bylo naprosto samozřejmé. V takových chvílích se pozná skutečný přítel, který pomůže překonat chvíle beznaděje, pomůže najít novou motivaci, ukáže smysl toho, co se zdá být beznadějně a pomůže překonat pocit zbytečnosti jakéhokoli úsilí.

Když se setkáme s člověkem, který prochází těžkou zkouškou, nepomůže nám zdůrazňování přirozených pohledů na jeho situaci, ale musíme mu ukázat, že celý jeho život a i to jeho současné trápení není zbytečné, ale že prospívá jemu i všem lidem, kteří jsou kolem něho. I když nevidí okamžitě výsledky svého vlivu, uvidí je za nějakou dobu. Musíme mu zdůrazňovat, že není opuštěný, že Bůh o něm stále ví, je s ním, ví, co mu má dát a v jaké formě, a že mu to jistě dá v dostatečném množství.

Žádný člověk nemůže dát druhému víru, ale každý se může modlit a prosit, aby Bůh dal dar víry tomu, kdo ji potřebuje a aby mu dal i potřebné milosti a síly, aby překonal a dobře prožil zkoušku, kterou prochází. Každá zkouška je časově omezená a má smysl. S Boží pomocí je možné ji prožít tak, aby člověku neuškodila, ale

aby mu prospěla. O Boží pomoc musíme stále prosit, protože bez ní se nedá lidské utrpení úspěšně prožít.

Když má být naše víra účinná a ovlivňovat náš život i v těžkých situacích, musíme dobře znát Boha a jeho vlastnosti. V evangeliu je zapsán život a působení Ježíše Krista, Božího Syna. Čím budeme lépe znát jeho život a jeho jednání, tím snadněji je budeme umět napodobovat v podobných situacích našeho života, které budeme prožívat. V evangeliu máme vzor, jak máme jednat a ve svátostech, které Ježíš ustanovil, máme zdroj síly, abychom mohli jít podle Kristova vzoru za všech životních podmínek. Když budeme mít dobrou vůli a budeme využívat toho, co od Boha budeme dostávat, tak i my prožijeme pozemský život správně.

Otec Josef Šik

Povídka

Třídní vchází do podivně ztichlé třídy. U katedry stojí Lukáš, v ruce papír s oficiální hlavičkou Církevního gymnázia. „Myslel jsem,“ Lukášův hlas zní trpce – vlastně slova cedí přes zuby s hlubokým opovržením, „že když nás učíte čestnosti a víře v Boha jako nejvyšší spravedlivého Pána, dokážete se tím i trochu řídit. Mám tři neomluvené hodiny a třídní důtku. V těch dnech jsem reprezentoval školu na matematické olympiádě. Vlastně jsem si myslel, že bych mohl dostat nějaké

uznání nebo pochvalu. Ale tady má každý jen plno řečí o Boží lásce, ale ve skutečnosti jste podrazáci. Všichni!. Na matematickém gymnáziu, kam jsem chtěl jít, by se to nestalo!!! To jsem Vám chtěl říct.“

Třídní profesorka je bílá jako stěna. „Chtěla jsem se ti před celou třídou omluvit a vysvětlit, jak došlo k tomuto omylu. Ale ty myslím o žádné vysvětlení nestojíš. Udělal sis svůj názor a prezentoval ho před všemi spolužáky. Nikdo z nás není neomylný, a pan profesor Černý se ti přijde také osobně omluvit. Já se ti omlouvám jménem naší školy, ale musím dodat i prosbu: dříve než-li svůj názor vykřičíš do světa, dobře všechno zvaž – mohl bys někomu ublížit a to bys přece nechtěl, ne? Dnes nebudu zkoušet. Půjdeme dál.“

Hodina ubíhá v naprostém tichu. Jen Lukášovi tepe v hlavě každá vteřina. Tak profesor Černý, ten staříčkový astrolog, jehož vědomostí si tolik vážil. Kolikrát spolu diskutovali o nádheře vesmíru, o neprobádaných tajemstvích hvězdného nebe. Vlastně se mu omlouval při jednom z těch neoficiálních rozhovorů na observatoři. Jistě, teď si vzpomíná. Profesor řekl něco jako „Áno, áno,“ ale neměl, kam by si své „áno“ zapsal. Tak k tomu došlo!

Lukáš nějak přežije zbývající hodiny a utíká domů. Nechce se s nikým setkat. Na přechodu však vidí vozíčkáře, takového dost tlustého kluka, co se vydal po přechodu, ale teď se marně snaží najet na poměrně vysoký obrubník na druhé straně. Dávno už nemá zelenou a řidiči aut, co ho objíždějí si t'ukají na čelo. Teď jde kolem banda menších holek a tato situace

jim připadá náramně zábavná. Řehtají se na celé kolo. Lukáš už se rozhodl: Pomůžu mu, jinak by tu taky mohl být do rána. V tom ale vyšla třídní. Okamžitě odhodila svou těžkou tašku a i při své drobné postavě a křehkosti hravě vyvezla chlapce na chodník. Lukáš přispěchal „Já bych s ním kousek jel – třeba ho čekají další přechody bez nájezdů a aspoň chvilku nebude muset točit koly.“ „Děkuji ti, Lukáši, určitě bude rád.“ Třídní se usměje a v tom úsměvu je mnohem víc než odpuštění. Kdyby to byla holka, napadlo Lukáše, řek bych, že je do mě zakoukaná. To je přece blbost, třeba to byla ta křesťanská láska, ale každopádně na tenhle úsměv hned tak nezapomenu. A jak rychle se dokázala rozhodnout!

„Tak kam to bude, mladý pane?“ ptá se Lukáš a zatímco mu kluk vysvětluje cestu, probíhá Lukášovi hlavou včerejší i dnešní den. Jeden úsudek jsem udělal okamžitě, ale k činu jsem se rozhoupával docela dlouho. Přece jen si půjčím od babičky tu bibli. Jsou jiní! A já chci vědět proč!!!

Marie Sojka Veselá

Ještě jednou bezdomovec

Se zájmem jsem si v minulém čísle přečetla článek „Bezdomovec“. Je velice svižně a vtipně napsaný a vede k zamyšlení. Jelikož se však neztotožňuji se všemi názory v něm uvedenými (a jsem ráda, že

vedeny byly), dovolím si zveřejnit svůj pohled na věc.

Nemyslím, že ten, kdo nepřispívá lidem žebrajícím u kostelů, se schovává za slova či výzvu kteréhokoli kněze. Také já se snažím řídit slovy Pána Ježíše „Miluj bližního svého“, ale cítím, že musím rozlišovat a vybírat. Potřebných je mnoho a jestliže bychom chtěli přispět na veškeré chudé, tj. adopce na dálku, likvidace lepry a jiných nemocí, africké studny, matky s dětmi bez domova, oběti zemětřesení a jiných neštěstí, prodejce Nového prostoru – lidí, kteří se snaží se svou situací něco dělat, nebo různé nezaměstnané známé, kterým zbývá třeba jen 25 Kč na jídlo na celý den, ale nežebrají a podobné potřebné, asi by se nám na všechny nedostávalo peněz.

Proto i mezi těmito prokazatelně potřebnými musíme vybírat. Je i jiná pomoc chudým – modlitba za ně či příspěvek organizacím, které poskytují bezdomovcům přístřeší a jídlo. Zdá se mi celkem pohodlné a téměř nezodpovědné přispět finančně člověku, od kterého se dá téměř jistě očekávat zakoupení alkoholu. Nechci se podílet na tom, že třeba v opilosti ublíží někomu druhému nebo sám sobě – např. protože při vystupování vypadne z tramvaje na kovové zábradlí. A nebo v mrazech usne někde v příkopě a už se nevzbudí. Stejně tak nechci malé děti vystavovat zneužívání tím, že za každého počasí a možná i pod vlivem utišujících prostředků (aby byly v klidu) slouží svým „možná“ matkám jako celkem účinný prostředek jejich „podnikání“. Pokud se těm

ženám toto „podnikání“ – žebrání – nebude vyplácet, prospěje to právě těmto dětem. Nikdo z nás není neomylný, ale myslím, že člověk má pomáhat tam, kde cítí, že je jeho pomoci zapotřebí.

Není vždy snadné to rozpoznat, jak je vidět i z příběhu (snad nepřesně uvedeného), ale podstata zůstává: Arcibiskup Stojan šel jednou polem a potkal člověka oděného pouze v košili – bez kabátu. Daroval mu svůj kabát a ten sedlák (jenž nebyl v nouzi) potom tuto historku dával leckde k dobrému. Arcibiskup Stojan na ni reagoval takto: „Lépe je dát nepotřebnému, než nedát potřebnému.“ Nyní se zdá, že si protřečím, ale chci jen zdůraznit, že se máme řídit především svým svědomím. Nechci nikoho připravovat o šanci ke změně tím, že mu umožním setrvávat ve stavu, v jakém se nachází. Bůh je nejvyšší milosrdný a pomáhá i tam, kde se zdá již všechno ztraceno.

Jarka Cýrusová

Pozn. redakce: S radostí vidím, že i různost názorů lze vyjádřit pokojně a bez emocí. V klidu napsat, s čím souhlasím a kde to vidím jinak. Myslím, že obě pisatelky k sobě mají dost blízko právě tím, že se řídí slovy: „Miluj bližního svého.“ Vím např. že Jarka občas mívá tatranku, fidorku či jinou sladkůstku pro dítě v kočárku před naším kostelem, přestože zcela jasně nesouhlasí s chováním jeho matky. Ještě jednou děkuji oběma autorkám. Články byly určitě přínosem – člověk se měl nad čím zamyslet.

za redakci Sojka

Pro nejmenší

Milé bystré hlavy,
jak už jistě víte, nebo jste se dočetly
v tomto čísle Tomáška, tak v sobotu 8.
května se koná farní pouť.

Kam se letos půjde vám prozradí ta-
jenka v bludišti:

Když projdeš bludištěm nejkratší ces-
tou od šipky ke kostelu, tak cestou potkáš
určitá písmenka. No a když si je hezky pře-
čteš popořádku, dají ti název místa, kam se
vydáme na farní pouti.

